

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Nu nævnte hr. Helge Adam Møller det selv, for ellers ville jeg have sagt: Jamen det er da ulovligt, hr. Helge Adam Møller, og den ene af dem blev altså også straffet for det. Det er da klart, at vi heller ikke går ind for ulovligheder i SF, men derfra og til at ændre den generelle regel fra en 2-års-regel til en 4-års-regel er et stort spring.

Fru Pia Kjærsgaard blandede alle ting sammen i den korte bemærkning, hun havde. Det er utroligt, at man kan nå at blande så meget sammen i løbet af så kort tid. Fru Pia Kjærsgaard sagde, at det er klart, at de skal strittes ud, når de ikke kan sørge for sig selv. Det har intet at gøre med forsørgelse. Der er kvinder, der arbejder, og som udmærket er i stand til at forsørge sig selv, der bliver strittet ud, hvis de ikke har været gift i fulde 2 år, og de bliver det med børn. De ville såmænd kunne varetage forsørgelsen i hvert fald af sig selv og med lidt børnebidrag også af barnet, så de ville kunne leve en helt almindelig tilværelse.

Det er ikke dem, fru Dorte Bennedsen taler om; det er nogle andre. Det er jo ikke bare til Thailand, de bliver strittet ud, men også andre steder. Derfor har det intet med det at gøre; det har at gøre med, at vi har en generel regel om, at folk skal sendes ud, hvis de har været gift i kortere tid end 2 år, og det er den, man vil forlænge til 4 år.

Fru Pia Kjærsgaard fik også blandet det sammen med, at de skulle hjemsendes med penge. Vi har aldrig talt om, at disse folk skulle hjemsendes med penge. Det eneste, vi har talt om både i Socialdemokratiet og SF – og faktisk i partier, der udgør et flertal i Folketinget – var, at når flygtninge, der har haft flygtningestatus i Danmark, ønsker frivilligt at vende tilbage til deres hjemland efter mange års ophold i Danmark, synes vi, det ville være rimeligt at give dem en støtte til at vende hjem. Det har ikke noget at gøre med hjemsendelse med penge.

Og så er jeg i øvrigt uenig med fru Pia Kjærsgaard, men jeg skulle bare lige korrigere disse ting.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg vil bruge min ordførertale nu, og så kan det være, jeg senere kommer tilbage – det gør jeg nok – til fru Ebba Strange.

I november måned 1991 fremlagde justitsministeren endelig en redegørelse, der vedrører den nugældende udlændingelov. Efter flere års varsel lykkedes det at få justitsministeren til at tage de skridt, som han i flere år havde varslet, og som han burde have taget for flere år siden. Justitsministeren har desværre, indtil videre i hvert fald, vist en lidt svag holdning i denne sag, men det skal bestemt ikke påvirke Fremskridtspartiets holdning i dette spørgsmål.

Det er godt, at vi nu har fået denne folketingsdebat. Det var selvfølgelig med spænding, at Fremskridtspartiet gennemlæste justitsministerens redegørelse, selv om vi rent faktisk hellere havde set nogle konkrete lovforslag fra justitsministeren. Det skal jeg heller ikke lægge justitsministeren til last. Fremskridtspartiet ønsker handling, og kan denne redegørelse medvirke til, at der endelig sker noget, så er det jo bare godt.

Mens justitsministeren har tøvet, er der i befolkningen foregået mange ting, som sikkert også har betydet, at justitsministeren nu har måttet foretage sig noget. Jeg er nok den første her, men forhåbentlig ikke den sidste, som bringer palæstinenserens ophold i nogle af vores danske folkekirker ind i debatten. Det er et typisk eksempel på, at de samme personer kan cykle frem og tilbage i systemet, sådan at der ikke sker nogen endelig afklaring. Alle vasker hænder og giver afslag, men afslutter ikke sagerne endeligt, heller ikke justitsministeren, der på den måde er med til at bygge en myte op om vores udlændingelov, en myte, der i udlandet har fået endnu flere til at opfatte Danmark som mulighedernes land, hvad angår asyl, og et slaraffenland for familiesammenføring, som på den måde bliver en slags magnet for disse fremmede, som vi ikke ønsker tilstrømning af.

Fremskridtspartiet advarede ved den første udlændingelovs tilblivelse i 1983 ikke blot om den lov, som partierne uden om Fremskridtspartiet vedtog, men vi advarede også bl.a. om en af paragrafferne i udlændingeloven, hvori det godt nok hedder, at Flyttningsnævnets afgørelser er endelige, men som i praksis ikke har nogen som helst betydning. Ene af alle partier herinde stemte Fremskridtspartiet imod den udlændingelov, der trådte i kraft i 1983, og nu i 1991 må vi endnu en gang forhå-